

Evangelí del dijous després de l'Epifania: dificultats en el camí

Evangelí i comentari del dijous després de l'Epifania. "Coratge! Soc jo. No tingueu por!" Jesús vetlla per nosaltres. I se'ns fa present contínuament, encara que de vegades no ho sapiguem identificar.

Evangelí (*Mc* 6, 45-52)

Tot seguit, Jesús va fer pujar els seus deixebles a la barca i els manà que passessin al davant cap a l'altra riba, en direcció a Betsaida, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-los se'n va anar a la muntanya a pregar. Al vespre, la barca es trobava al mig del llac, i Jesús era tot sol a terra. Veient que patien remant, perquè el vent els era contrari, pels volts de la matinada va anar cap a ells caminant sobre l'aigua, com si volgués passar de llarg. Quan ells el veieren caminant sobre l'aigua, es van pensar que era un fantasma i es posaren a cridar; tots l'havien vist i estaven esglaiats. Però Jesús els parlà de seguida i els digué:

Coratge! Soc jo. No tingueu por!

Llavors pujà a la barca amb ells, i el vent va parar. Ells quedaren completament desconcertats. És que

no havien entès allò dels pans: tenien el cor endurit.

Comentari

Molts dels ensenyaments de Nostre Senyor tenen lloc al voltant del llac. Amb el temps, els deixebles entendran que el que hi passa és una al·legoria de la vida. I que a la vida cal fer-hi front, encara que un es cregui sense forces. L'Evangelí de la missa d'avui ens diu que una de les dificultats més grans que un es pot trobar en el camí és la duresa del propi cor, i que aquí es troba la clau per entendre el que ens passa i per poder integrar-lo en el conjunt de la nostra existència.

Els Pares de l'Església no es limiten a posar l'accent a la fatiga que produeix remar contra el vent. Els obstacles de la vida no venen només

de fora, sinó que també es troben en un mateix. Les onades també són per a ells una imatge de l'orgull i de la supèrbia. El que permet navegar sense dificultats és la humilitat. L'obertura de cor i la confiança en Déu donen a l'home una comprensió més profunda de les coses.

Evitar l'enduriment del cor és en part a les nostres mans. La vida certament ens presenta els reptes. I som atrapats pel mal provocat per altres. Però és a les nostres mans tancar-nos en nosaltres mateixos o acudir en ajuda dels qui ens envolten, sabent que tots estem sotmesos al mateix. No som els únics destinataris del mal del món; no som els únics que tenen obstacles, dolors i mancances. I és aquest desig d'acudir a suplir allò dels altres, allò que obre el nostre cor, allò que ens ajuda a caminar per aquesta vida amb alegria, fins i tot enmig de les dificultats.

Jesús vetlla per nosaltres. I se'ns fa present contínuament, encara que de vegades no ho sapiguem identificar. Una de les maneres que ens acompanya és precisament sortint a l'encontre en aquelles persones que ens envolten, necessitades de consol, d'ajuda material, d'ensenyament, del testimoni de la nostra fe alegre i sincera. Qui obri així el seu cor, en farà fora tota mena de por, perquè la por ve de sentir-se sol, i qui acull el proïsme acull Crist a casa seva i mai no està sol.

Juan Luis Caballero // Photo:
Nick Bondarev - Pexels

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-dilluns-despres-de-lepifania-dificultats-
en-el-cami/](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-dilluns-despres-de-lepifania-dificultats-en-el-cami/) (13/08/2025)